

Két part között

A folyóparton ülünk, és a tengerről mesélsz.
Hogy milyen egy nyaralás, hogy a tenger
lassú, és sehol sem látszik a túlpart. Mindent
elhiszek neked, én még nem láttam a tengert,
és elképzelni is alig tudom. A kezembe adsz
egy kagylót, amit a tengerparton találtál, azt
mondod, benne a tenger, hallgassam meg.
Aztán azt mondod, ússzuk át ezt a folyót,
most a sodrás nem olyan erős, hogy a víz
itt a legszelídebb. Férfiúszásban vagyok a
leggyengébb, de abban úszok, mert te is
abban úszol. Ha most megfulladnék, és
valaki megtalálna, leellenőrizné, hogy élek-e
még. Rám hajtana a fejét, és hallaná bennem
a folyót, mint én a tengert abban a kagylóban.
Amikor kiértünk a partra, akkor jutott eszembe,
hogy ez a folyó valahol egy tengerbe torkollik.

Biztonsági öv

Persze rögtön az jut eszembe,
hogy sosem kapcsoltuk be a
rádiót, ha együtt utaztunk.
Amíg az autópályán voltunk,
beszélgetni kellett, ott úgyszincs
láttnivaló. Most, hogy nem vagy
itt, már bekapcsolhatom a rádiót.
Az a szám megy, amelyik a csengő-
hangod volt évekig. Itt nincs mit
néznem. Végigdúdolom a dalt.
Van egy nem fogadott hívásod.

Egy költözésben

Néha eszembe jut, ahogy a bútorokat cipeljük fel a lépcsőn, szótlanul, csak a lépcsőfordulókban szuszogunk hangosabban. Berendezkedtünk. Minden a helyére, gondolom. Lehordani a bútorokat sokkal nehezebb lesz, bennük a lakás néhány hónapja, talán évei. Ez a legcsendesebb környék, ezt írták a hirdetésben, én pedig szeretném tényleg elhinni, hogy ez csend, csak azt a monoton zúgást ne hallanám először esténként, aztán reggelenként is, van, hogy csak délután, de mostanában egész nap. Mint a kapucsengő, ha beengedem, vagy éppen távozik.